

[Tørnæs]

har kunnet undgå de kedelige sikkerhedspolitiske debatter, der efter vores opfattelse er uheldige, også fordi de nemt kan få til konsekvens, at der hos vores allierede sættes spørgsmålstejn ved vores sikkerhedspolitik, og at man hos vores allierede nemt kan få det indtryk, at der kan være tvivl om vores forsvarsvilje.

Vi beklager meget, at det såkaldte Dyvigudvalg ikke er blevet det forum, vi havde forventet og lagt op til, et forum, hvor den sikkerhedspolitiske debat kunne føres på en sådan måde, at der kunne skabes en større forståelse og en bredere enighed om disse vanskelige, men også vitale spørgsmål. Man kan måske oven i købet stille sig det spørgsmål, om socialdemokratiet mente det alvorligt med nedsættelsen af Dyvigudvalget og med arbejdet i det.

For os som en lille nation er det indlysende, at vores indflydelse på den sikkerhedspolitiske situation i verden er begrænset, men det er lige så indlysende og lige så oplagt, at vi har indflydelse, i det omfang vi er en loyal og fuldgdydig partner i den sikkerhedsalliance, vi har tilsluttet os. I det omfang der kan rejses tvivl om helhjertet dansk deltagelse, reduceres i høj grad vore muligheder for at øve sikkerhedspolitisk indflydelse.

Foråret har jo heller ikke være uden politiske søslanger; måske kunne man sige, at det er et flerhovedet uhyre, der har set dagens lys. Når socialdemokratiet har indledt et politisk frieri til SF, kan det selvfølgelig skyldes frustration over, at det ikke er lykkedes for socialdemokratiet, trods store anstrengelser i øvrigt, at splitte firkløverregeringen. Tværtimod er regeringssamarbejdet mellem de fire partier snarere tættere end nogen sinde. Men det er vel på den baggrund, vi skal se socialdemokratiets invitation til SF om et tættere samarbejde, en invitation, der uden tvivl har forbavset mange, sikkert også mange af socialdemokratiets traditionelle vælgere.

Hvis man prøver at kigge på, hvad det er, en sådan konstellation af socialdemokratiet og SF har kunnet blive enig om, ja, så har den for det første kunnet blive enige om at søge at skabe usikkerhed på hele det sikkerhedspolitiske område.

For det andet har man i stor udstrækning kunnet blive enig om at sige nej til at deltage i den økonomiske genopretning. Man har

hverken fra socialdemokratiets eller for den sags skyld SFs side ønsket at øve indflydelse på den økonomiske genopretning og ej heller deltaget i den. Og dog, på ét punkt var man måske lige ved at blive enig om en plan, den såkaldte S-plan, der så dagens lys i marts måned, en plan, der efter sigende var godkendt og accepteret af SF.

Hvad gik den ud på? Hvad var aspekterne i det, man kunne blive enig om mellem socialdemokratiet og SF? Jo, det var såmænd, hvad man så ofte har set for, ikke mindst fra socialdemokratiets side, en politik, det ville betyde et betydeligt øget skattetryk. Den ville kræve ekstra skatteudskrivninger over en 3-årig periode på intet ringere end 15 mia kr. for blot at holde betalingsbalancetallene nogenlunde i skak, samtidig med – og det er måske lige så slemt – at den ville betyde en fortsat faldende realløn helt frem til 1988–89.

Det var nogle af de perspektiver, der blev ridset op. Det var noget af det, vi konkret så at socialdemokratiet og SF kunne blive enige om. Og dog! Måske blev socialdemokratiet så forskrækket, da det så sin egen politik i dagens lys, at det lynhurtigt skyndte sig at putte den i skuffen igen og ikke ønskede at få den ført ud i livet.

Bortset fra det har vi ikke oplevet, at SF og socialdemokratiet har kunnet blive enige om andet end en negativ holdning, et nej til det, som regeringen og regeringspartierne har gennemført.

Socialdemokratiet har gentagne gange peget på, at det føler sig sat uden for indflydelse. Spørgsmålet er, om ikke socialdemokratiet her og nu med invitationen til et tæt politisk samarbejde med SF i virkeligheden er i færd med at reducere sig selv til en ubetydelig fodnote i dansk politik. Det vil selvfølgelig være kedeligt, især for socialdemokratiet selv. Politisk set gør det ikke så meget, idet der ikke er behov for noget alternativ til den eksisterende regering.

(Kort bemærkning).

Lykketoft (S):

Hr. Tørnæs beskæftigede sig jo meget med socialdemokratiet, sådan som de borgerlige ordførere har for vane, når de skal snakke om noget andet end de vanskeligheder, regeringen har internt. Det har slået mig i alle de debatter, vi har haft i den senere tid, at det